

Předevčirem jsme byli svědky několika silných bouří, které se přehnaly nad Tišnovem. Většina z nás asi byla doma, kde velké nebezpečí nehrozí, ale ti, kdo byli venku, zakusili minimálně nepříjemný pocit nebo možná i strach. Velká bouřka nám dává pocítit sílu přírodních sil, které člověk není schopný zkrotit. Když se strhne bouře na moři nebo na velkém jezeře, pak jde skutečně o život. Zvlášť když se člověk nachází v jednoduché dřevěné loďce jako učedníci s Ježíšem.

Bouře popisovaná v dnešním evangeliu může být symbolem pro různé druhy bouří, které zasahují náš život a dávají nám pocítit naši bezmocnost. Neočekávaná a zběsilá bouře udeřila na lidstvo před čtyřmi a půl lety, kdy se po celém světě rozšířila pandemie koronaviru. Tato bouře zasáhla velkou silou do života všech, zanechala zpusťování, uvěznila lidi ve strachu. Najednou jsme si víc uvědomili, že jsme na stejné lodi, která se zmítá ve vlnách. Všichni jsme zranitelní. Někteří se v této době nechali paralyzovat strachem a uzavřeli se v něm. Někteří si více uvědomili, že je potřeba alespoň společně bojovat proti vzedmutým vlnám a veslovat jedním směrem. Lidstvem nyní otřásají další bouře, především války a konflikty v různých zemích světa, které mají za následek velký příliv uprchlíků do jiných zemí. A jsou jiné silné bouře, které se přímo dotýkají našeho osobního života, které demaskují naši zranitelnost.

Co dělá Ježíš uprostřed bouře? Dnešní evangelijský úryvek nám dává pěkně zabrat. Ježíš leží na zádi lodi a spí. Jak může v takové situaci spát? Paradoxní je, že v evangeliu podle Marka vidíme spát Ježíše jenom uprostřed bouře na moři. Ježíšova důvěra v Boha je dokonalá; žádná bouře s ní nemůže začloumat. Co Ježíše probudí, to nejsou vlny zmítající lodí; to je zoufalá otázka učedníků: „Mistře, je ti jedno, že hyneme?“ Učedníci si mysleli, že Ježíšovi na nich nezáleží, že se o ně nestará. „Nezáleží ti na mně“? Tato otázka otřásla Ježíšem, probudila ho. *Nikomu jinému totiž na nás nezáleží víc než Jemu.* Ježíš okamžitě poroučí moři a uklidňuje rozbouřené vody. Ježíši na nás natolik záleží, že pro naši záchranu šel cestou kříže. On vydal svůj život za nás, aby nás vytrhl z té největší bouře, která nás uvrhla do mraků hříchu a smrti. Symbolem naděje je kotva. A naší kotvou je Ježíšův kříž, znamení naší záchranu. Skrze kříž svého Syna nás Bůh objímá, aby nás už nic neoddelilo od jeho výkupné lásky.

V situacích bouře je nejvíce zkoušená naše víra, že Bohu nejsme lhostejní, že Jemu na každém z nás nesmírně záleží. Paradoxně můžou být bouře, které prožíváme, pro nás osvobozující zkušeností, která z nás snímá všechny falešné jistoty. V situacích bouře si totiž můžeme uvědomit, že nejsme soběstační, že potřebujeme spásu. Toto uznání je počátkem víry. Potřebujeme Pána jako kdysi mořeplavci hvězdy. Proto pozvěme Ježíše na loďku svého života. Jedině On může přemoci naše strachy a obavy, utišit bouři v našem nitru. S Ježíšem na palubě neztroskotáme.

Tváří v tvář výzvám globalizovaného světa, ať už se jedná o budování trvalého míru nebo o zachování naší planety a její ochranu, si víc uvědomujeme, že jsme společně na jedné lodi. Jestliže Bohu nesmírně záleží na každém z nás, pak mu též záleží na tom, abychom v dobách bouří posilnili naši vzájemnou solidaritu. Jestliže mně záleží na tom, aby Bůh utišil bouře

v mém životě a dal mi zakusit svou blízkost, pak mi nepomůže, když se uzavřu ve svém strachu a budu se točit jen okolo svých problémů, ale sám budu moci zakusit Boží moc a lásku, když otevřu své srdce druhému člověku. Jestliže Bohu na mně záleží, pak nemůžu zůstat lhostejný vůči svým bratrům a sestrám. Jsme tu jeden pro druhého, abychom společně čelili bouřím, které na nás doléhají, a společně obrátili svá srdce k Ježíši, který ty bouře může utišit.